

hele Tilskud. Hvis det kan gøres billigere, er dette ønskeligt, og i saa Tilfælde vil Færøernes Bidrag blive reduceret ligesom ogsaa Statens, saaledes at Færøerne stadig betale $\frac{1}{6}$.

Jeg gaar derefter over til § 26, hvor vi under Nr. 210 og 217 finde 2 Forslag om Tilskud til Vandkuranstalten i Silkeborg. Det første genoptager en ældre Bevilling, som her bliver fornyet. Det andet Ændringsforslag, Nr. 217, angaar et nyt Bidrag paa 1,000 Kr. til Silkeborg Bade-sanatorium. — Under Nr. 211 findes der et stort Forslag, nemlig om 270,000 Kr. til et Karantæneanlæg paa Saltholm. Dette henstaar utiltraadt, og det af flere Grunde. Vi have fundet det meget kostbart, og i den udførlige Motivering, som er optagen i Bilagene, kunne vi ikke se, at der indeholdes tilstrækkelig Begrundelse for at skride til et saa betydeligt og dyrt Anlæg. Vi maa i alle Tilfælde henstille, at Planen tages op til ny Gennemarbejden, og at man gør sit bedste for at faa Bekostningerne bragte væsentlig ned. Der har fremdeles været Tvivl om, hvorvidt den foreslaede Beliggenhed er heldig. Ganske vist ligger Saltholmen for saa vidt bekvemt, som Landets største Søtrafik gaar over Kjøbenhavn og gennem Sundet, men paa den anden Side vil en Karantæneanstalt der ikke ligge særdeles bekvemt. Adgangsforholdene ere besværlige, og der findes ikke brugbart Drikkevand, hvilket vil være at tilføre ved Baad. Der er i det hele taget forskellige Ulemper, og Driften af en saadan Anstalt vilde blive forholdsvis meget dyr. Det er endvidere at fremhæve, at vi nu for Tiden have et Arrangement med Sverige, hvorefter det svenske Karantæneetablissement ved Gøteborg staar til Anvendelse, ogsaa for os. Saaledes har Tilfældet været i en lang Række af Aar, og der synes at være al Grund til at overveje, om ikke dette Forhold kan fortsættes. Det forekommer mig, at det ligger meget nær at forsøge, om vi ikke ved Samarbejde med vort Naboland kunde opnaa en for begge Parter mere fyldestgørende Ordning end ved at handle paa egen Haand. Men hvorom alting er, hele denne Sag henstaar til nærmere Overvejelse; i Aar har Finansudvalget ikke kunnet tiltræde Forslaget. — Ændringsforslagene Nr. 212—215 give mig ikke Anledning til nogen særlig Omtale. Derimod have vi under Nr. 216 et Spørgsmaal af større Rækkevidde, Det drejer sig om Nedsættelse af en Kommission til Under-

givningsforanstaltninger, dels ved passende Tilskud, hensigtsmæssigst kan støtte Bestræbelserne for Bekæmpelse af Tuberkulosen. Allerede ved 2den Behandling blev det af mig omtalt, at vi havde forhandlet med den ærede Justitsminister om, hvorledes en Undersøgelse heraf hensigtsmæssigst kunde gribes an, men at vi ikke vare naaede til noget positivt eller praktisk Resultat. Vi vide imidlertid alle, at denne Sag for Tiden vækker stærk Interesse Landet over, og Finansudvalget har ikke fundet det rigtigt at lade den skydes til Side eller glide bort fra Statsmagtens Overvejelse. Det staar for mig saaledes, at den Opgave, her er Tale om, er af et saadant Omfang, at jeg frygter for, at de Forventninger, som fra forskellige Sider næres om den Virkning, som Statens direkte Indgriben skal kunne have, meget let vil føre til store Skuffelser. Men der er i hvert Fald adskillige Ting, som Staten ubestrideligt kan gøre. Det er nødvendigt at foretage en Række af forbedrende Undersøgelser, inden det er muligt at komme til nogenlunde Klarhed over, hvorledes og ad hvilke Veje det offentlige bør yde sin Medvirkning. Det er saaledes slet ikke oplyst, hvilken Udbredelse denne Sygdom i Virkeligheden har her i Landet. Det Materiale, som i saa Henseende ligger for, er meget mangelfuldt og ganske ufyldstgørende, naar man skal danne sig en virkelig Forestilling om Størrelsen af den Opgave, her er Tale om. Det vil ogsaa være paa sin Plads at lade foretage en sagkyndig Undersøgelse af, hvad der ved mere almindelige Lovgivningsbestemmelser maatte kunne udrettes for at modarbejde Sygdommens Udbredelse. Og dernæst er der at overveje, hvorledes, under hvilke Vilkaar, paa hvilken Maade Staten ved direkte Tilskud kan bidrage til Sygdommens Bekæmpelse og yde sin Støtte til Sanatorier, som sætte sig dette Maal til Opgave. For nu at naa til et Resultat, have vi ikke vidst bedre end at gribe til det i øvrigt ikke usædvanlige Middel at faa nedsat en Kommission. Det drejer sig selvfølgelig i høj Grad om at faa en saa praktisk og hensigtsmæssig Sammensætning af denne Kommission som muligt. Vi have tænkt os, det vilde være rettest, at Kommissionen blev sammensat i Lighed med, hvad der i forskellige tidligere Tilfælde har fundet Sted, væsentlig af Medlemmer, som vælges eller udpeges af Rigsdagens to Afdelinger, med Tiltræden af nogle Medlemmer, som udnævnes af Regeringen. Vi have tænkt os, at Antallet burde sættes saaledes, at de forskellige